

heller ikke kunne regne med at naa frem til saa betydelige og vellønnede Stillinger. Jeg er for saa vidt enig med Udvalget og dets Ordfører i de Betragtninger, han fremsatte, som der sikkert er mange Omraader indenfor Centraladministrationen, hvor der, ligesom det efter den ærede Ordførers Oplysning finder Sted i Statistisk Bureau, vil kunne benyttes eller allerede bliver benyttet som Arbejdskraft yngre eller maaske ældre Folk, der ikke i Henhold til deres Uddannelse kunne paa-regne at faa fast Ansættelse som Embedsmænd under Ministeriet. Maa jeg straks gøre den Bemærkning, at naar den ærede Ordfører talte om, at der var mindre Grund til ligefrem at ansætte Embedsmænd til Udførelse af et saadant Arbejde, saa ere Assistenterne jo ikke i den Forstand Embedsmænd, at de have kongelig Udnævnelse. Men det skal jeg ikke hænge mig i, jeg forstaar godt, hvad der ligger til Grund for det ærede Udvalgs og Ordførerens Bemærkninger.

Jeg tror dog, at det her udviklede ikke lader sig praktisere for selve de indenrigsministerielle Kontorers Vedkommende, i alt Fald bliver det ikke i nogen nævneværdig Grad. I saa Henseende henviser jeg til Beskaffenheden af det Arbejde, som er at udføre i Ministeriet. Man fordeler f. Eks., for at holde sig til en enkelt Side af Arbejdet, de forskellige Amter mellem Assistenterne, og saa har hver Assistent alt, hvad der i det enkelte Amt vedrører de kommunale Forhold o. s. v., og der er den ene Assistents Arbejde lige saa vigtigt og skal udføres lige saa nøjagtigt og med den samme Forstaaelse som den andens. Men jeg er saa heldig at kunne henvide til det andet Departement under Ministeriet, Postvæsenet, hvor der i en ikke ringe Udstrækning og ogsaa i Aar, som det fremgaar af Anmærkningerne til Finansloven, er forlangt et Beløb til Antagelse af Folk, væsentlig Damer, der skulle sidde paa de københavnske Postkontorer under Overpostmesterembedet, men for Resten ogsaa paa andre større Postkontorer i Landet, og udføre det mere regnskabsmæssige Arbejde, altsaa et Arbejde, hvortil der ikke kræves nogen som helst Uddannelse som Postmand, og som de paagældende kunne blive ved at udføre, lige saa længe som man overhovedet kan bruge dem, og de selv ville blive der. Der vil blive gaet videre i samme Spor for Postvæsenets Vedkommende. Men jeg tror, som sagt, det ikke lader sig gennemføre i nævneværdig Udstrækning; om i det hele taget, for selve Indenrigs-

ministeriets Vedkommende. I øvrigt er Forholdet med disse Assisterter det, at medens der nu gaar 4 i Indenrigsministeriet, som ikke have fast Ansættelse, og af hvilke jeg har ment det rigtigt at ansætte de 2, vil Ændringsforslaget medføre, at kun den ene kan faa fast Ansættelse fra 1. April, medens de 3 maa blive gaaende uden fast Ansættelse. Der sker i det ydre ikke nogen større Forandring, men for de paagældende har det noget at sige, om de skulle gaa et Aar længere, inden de faa fast Ansættelse.

Jeg beklager, at man ved Ændringsforslag Nr. 30 har foreslaaet at nedsætte de 3,000 Kr., der ere opførte under Betegnelsen: „Andre Understøttelser“, og endda at nedsætte dem med det halve. Den ærede Ordfører gav ikke nærmere Begrundelse af, at Udvalget foreslaar denne Nedsættelse. Jeg er ikke sikker paa, at det er økonomisk at foretage Nedsættelser paa saadanne Omraader. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa at gøre nærmere Rede for — det har jeg gjort i Finansudvalget i Anledning af det Forbehold, som var taget —, hvilke Understøttelser der er ydet af disse 3,000 Kr., men det siger sig selv, at Ministeriet ved mange Lejligheder vil blive nødt til at gaa til Bevillingsmagten for at faa ret smaa Beløb til Understøttelser, som ganske sikkert det Udvalg, Folketinget nedsætter til at behandle den Slags Sager, vil indrømme ere paakrævede. Men det er min Erfaring, at naar først en Understøttelse er kommen ind paa selve Finansloven, er det langt vanskeligere at faa den bort, end om den blot er ydet af Ministeriet. Jeg har ved min Virksomhed som Finansudvalgsmedlem og Ordfører for Finansudvalget Erfaring for, at Finansudvalget siger til den paagældende Minister: I og for sig erkende vi det berettigede i, at denne eller hin Mand bliver hjulpen et Aarstid eller maaske to ved en lille Understøttelse, men vi holde ikke af, at den paagældende skal ind paa Finansloven, thi det volder Vanskelighed at faa ham ud igen, derfor henstille vi, om Ministeren ikke af den private Understøttelseskasse — ja, det er jo ikke en Understøttelse i den Forstand, at det er Fattighjælp, der er Tale om — kunde hjælpe den paagældende lidt. Jeg tror, som sagt, det ikke er givet, at det er økonomisk at nedsætte her, og navnlig af den Grund beklager jeg, at denne Nedsættelse foreslaas. Det er heller ikke behageligt for Ministeren at have saa faa Penge til Raadighed i saa Henseende, men paa den